

Elävää vettä

”Joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan” (Joh. 4:14), aika paljon luvattu. Varsinkin kun meillä on niin kova jano. Kova jano tulla huomatuksi ja hyväksytyksi, kova jano saada aikaan ja pärjätä, kova jano tehdä töitä ja menestyä, lomailla ja saada kokemuksia, kova jano löytää tasapainoa ja rauhaa.

Niin, me janoamme läpi elämämme milloin mitäkin, eri ikäisinä erilaisia asioita. Mutta milloin olemme tyytyväisiä? Minkä saavutuksen tai kokemuksen jälkeen olemme onnellisia? Mitä vielä minun pitäisi saada, että olisin rauhassa? Vai voiko käydä niin, että kun tämä elämä alkaa olla eletty, janoaminen vain jatkuu? Ettei tyydytystä koskaan tullutkaan?

Jeesus sanoo antavansa meille ”elävää vettä”. Kyseessä on varmaan jostain sellaisesta, mihin sanat eivät riitä, mutta mikä on jotenkin totta ja siksi sitä täytyy edes yrittää sanoittaa. Väkisinkin tulee mieleen viime sunnuntaina viettämämme kastejuhla. Sain kastaa lapsen ja valelin hänen päänsä vedellä, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Hän sai siinä hetkessä armon, turvan ja rakkauden. Sellaisen, mitä eivät parhaimmatkaan aikuiset voi lapsillensa antaa, vaikka niin paljon antavatkin. Ja lapsi vain oli. Hän sai sen kaiken, vaikka mitään siitä ei ansainnut, kilpaillut tai etsinyt.

Elävä vesi on kai jotain sellaista, mikä tyydyttää meitä sielun syvyyksiin saakka. Jotain sellaista, mitä itse emme voi koskaan saavuttaa. Koska rakkautta ei voi saavuttaa. Se annetaan sinulle.

Tuomas Niskanen
kirkkoherra